

ЛОРА ЕЛЕН АНДЕРСОН

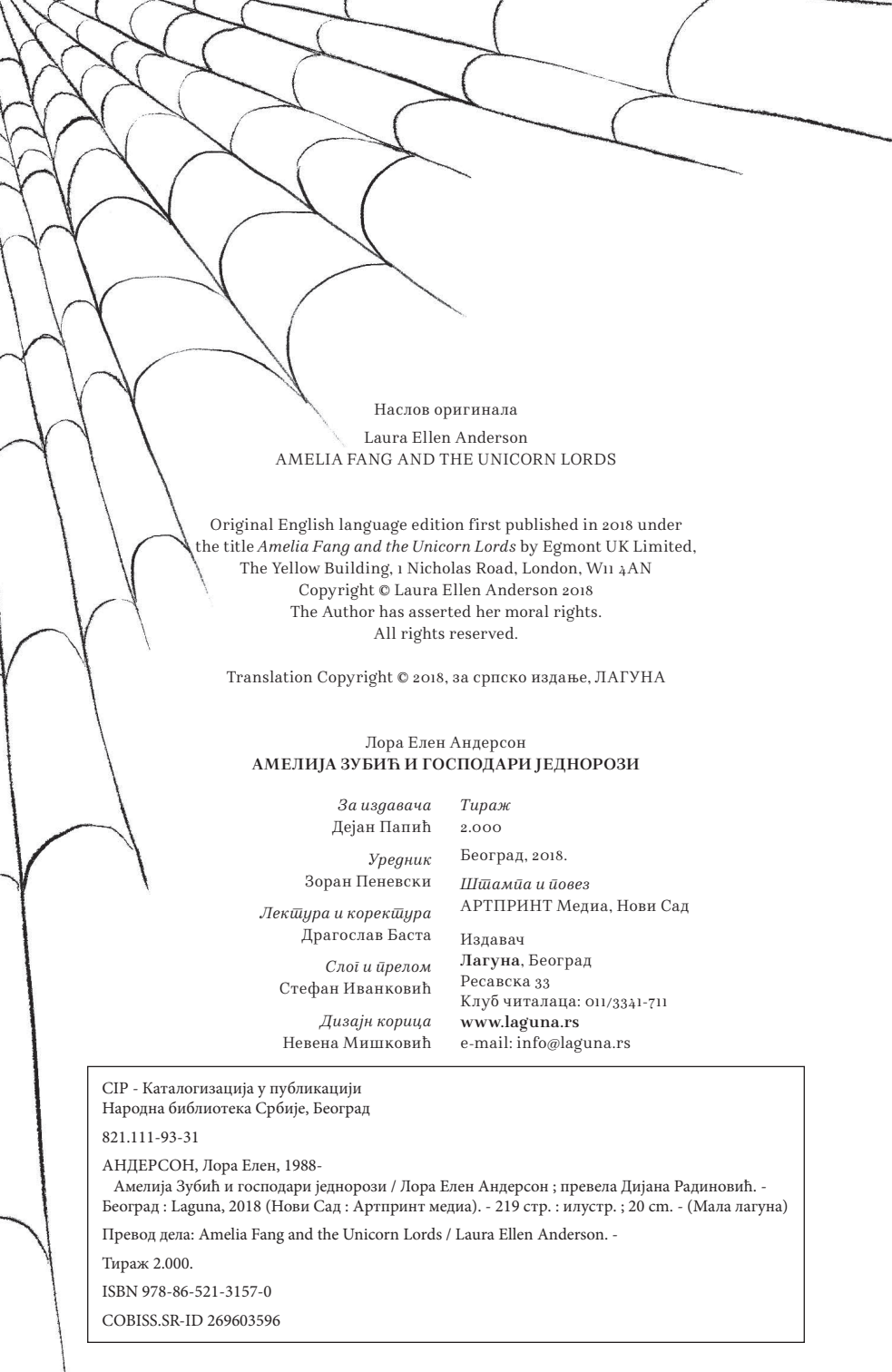
АМЕЛИЈА ЗУБИЋ

И ГОСПОДАРИ
ЈЕДНОРОЗИ

Превела Дијана Радиновић

мала лагуна

Наслов оригинала
Laura Ellen Anderson
AMELIA FANG AND THE UNICORN LORDS

Original English language edition first published in 2018 under
the title *Amelia Fang and the Unicorn Lords* by Egmont UK Limited,
The Yellow Building, 1 Nicholas Road, London, W11 4AN
Copyright © Laura Ellen Anderson 2018
The Author has asserted her moral rights.
All rights reserved.

Translation Copyright © 2018, за српско издање, ЛАГУНА

Лора Елен Андерсон
АМЕЛИЈА ЗУБИЋ И ГОСПОДАРИ ЈЕДНОРОЗИ

За издавача *Тираж*
Дејан Папић 2.000

Уредник Београд, 2018.
Зоран Пеневски *Штампа и повез*

Лектура и коректура АРТПРИНТ Медиа, Нови Сад
Драгослав Баста Издавач

Слој и прелом **Лагуна**, Београд
Стефан Иванковић Ресавска 33
Клуб читалаца: 011/3341-711

Дизајн корица **www.laguna.rs**
Невена Мишковић e-mail: info@laguna.rs

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
821.111-93-31

АНДЕРСОН, Лора Елен, 1988-

Амелија Зубић и господари једнорози / Лора Елен Андерсон ; превела Дијана Радиновић. -
Београд : Laguna, 2018 (Нови Сад : Артпринт медиа). - 219 стр. : илустр. ; 20 cm. - (Мала лагуна)

Превод дела: Amelia Fang and the Unicorn Lords / Laura Ellen Anderson. -

Тираж 2.000.

ISBN 978-86-521-3157-0

COBISS.SR-ID 269603596

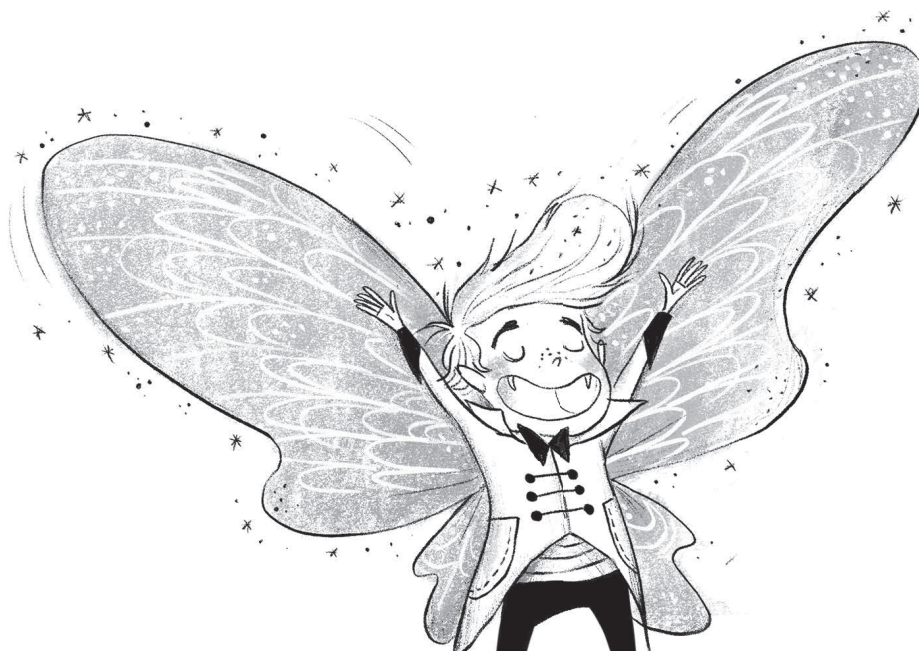
ДЕДИ ЦОНУ

Највраіоласіијем и најбриљаніијем девейірсіом му-
зичару који йосііји.

„Сірейіном као жаба на бициклу!“

Заувек іе воли іивој Пруіић

Цмок!

САДРЖАЈ

МАПА КРАЉЕВСТВА СВЕТОСТИ viii

УПОЗНАЈТЕ НОКТУРНИЈЦЕ

И СЈАЈОПОЉЦЕ x

1. ШТО ЈА МОРАМ ДА БУДЕМ ЈЕДНОРОГ? 1

2. БУНАР ЛЕПИХ ЖЕЉА 17

3. ГОВАНЦЕ БУНДЕВЕ. 29

4. ИСКРИЧАВИ 41

5. ВЕЧНИ ЗАГРЉАЈ 51

6. ДУУУУГА! 63

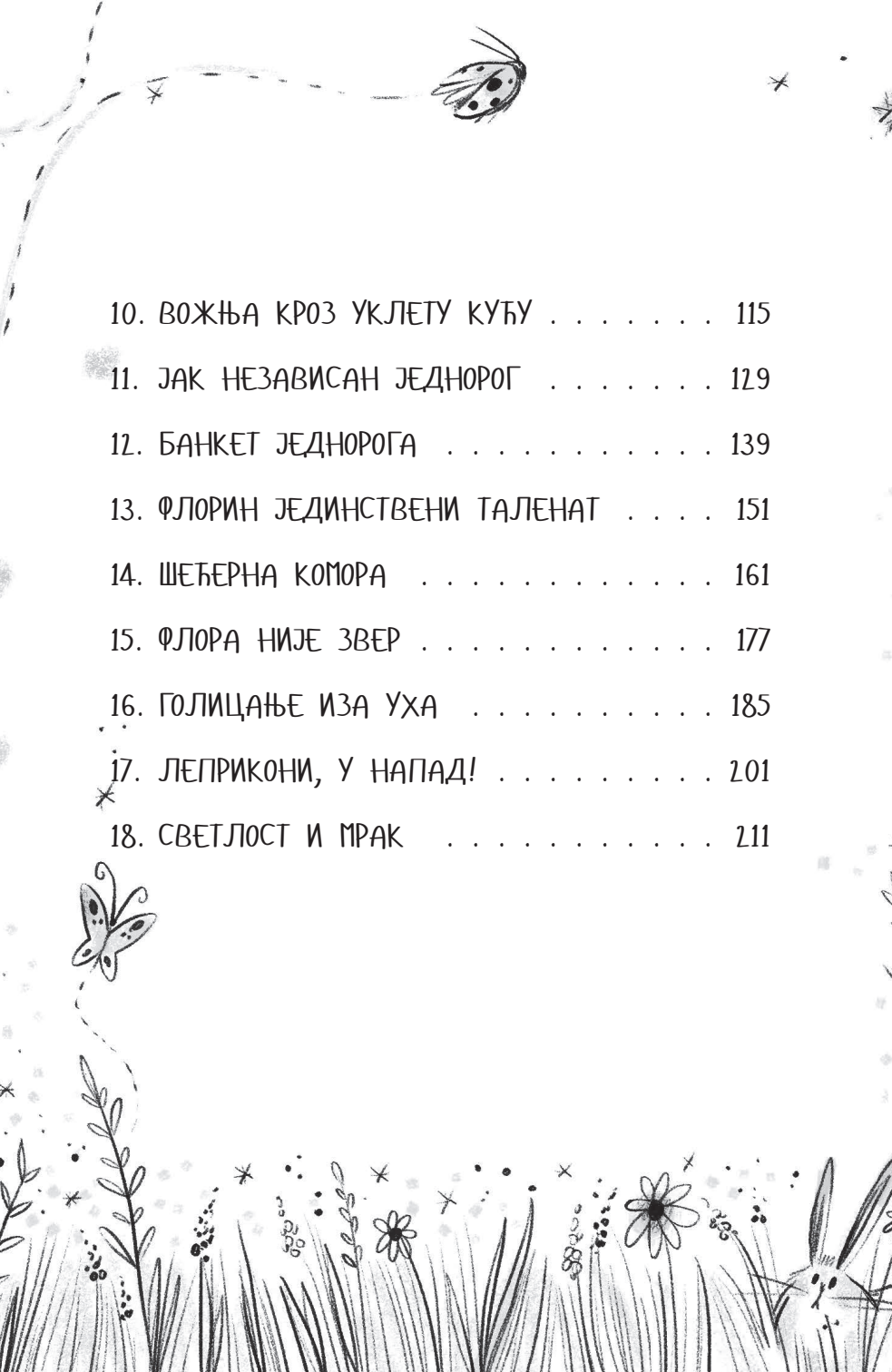
7. ФАБИО. 75

8. СЈАЈОПОЉ. 87

9. ПАЈАЛИЦА ЗА КРАГНЕ 101

10. ВОЖЊА КРОЗ УКЛЕТУ КУЋУ	115
11. ЈАК НЕЗАВИСАН ЈЕДНОРОГ	129
12. БАНКЕТ ЈЕДНОРОГА	139
13. ФЛОРИН ЈЕДИНСТВЕНИ ТАЛЕНАТ	151
14. ШЕЋЕРНА КОМОРА	161
15. ФЛОРА НИЈЕ ЗВЕР	177
16. ГОЛИЦАЊЕ ИЗА УХА	185
17. ЛЕПРИКОНИ, У НАПАД!	201
18. СВЕТОСТ И МРАК	211

Живописна долина

Вилинска шума

Чудесне планине

Пријатно језеро

Бунар лепих жеља

Љупка долина

Зујави до

Краљевство
СВЕТЛОСТИ

Окамењена шума

Весела река

Гномски
крај

Дуга пруга

потоци Јагола

Прекрасни докови

град
СЈАЈОПОЉ

граница са Краљевством мрака

Грозоморне поздраве
шаљу вам...

АМЕЛИЈА и ЛУДАЈА

ВОЛИ:
Загрљаје и сендвиче
језиколомце

НЕ ВОЛИ:
Да рано иде на спавање

ТАНЏИН

ВОЛИ:
Своје нове другаре
Амелију, Флору
и Косца

НЕ ВОЛИ:
Празан стомак

ФЛОРА и КОСАЦ

ВОЛЕ:
Пустоловине с Амелијом

НЕ ВОЛЕ:
Непријатне бунаре жеља

КРАЉ ВЛАДИМИР

ВОЛИ:
Игру „Дневне море“

НЕ ВОЛИ:
Наслаге бала у чајнику

ИСКРИЧАВИ

ВОЛИ:
Дуге
Да поцупкује

НЕ ВОЛИ:
Чупавце

ВИЛИНЧИЦА

ВОЛИ:
Сјај и породицу

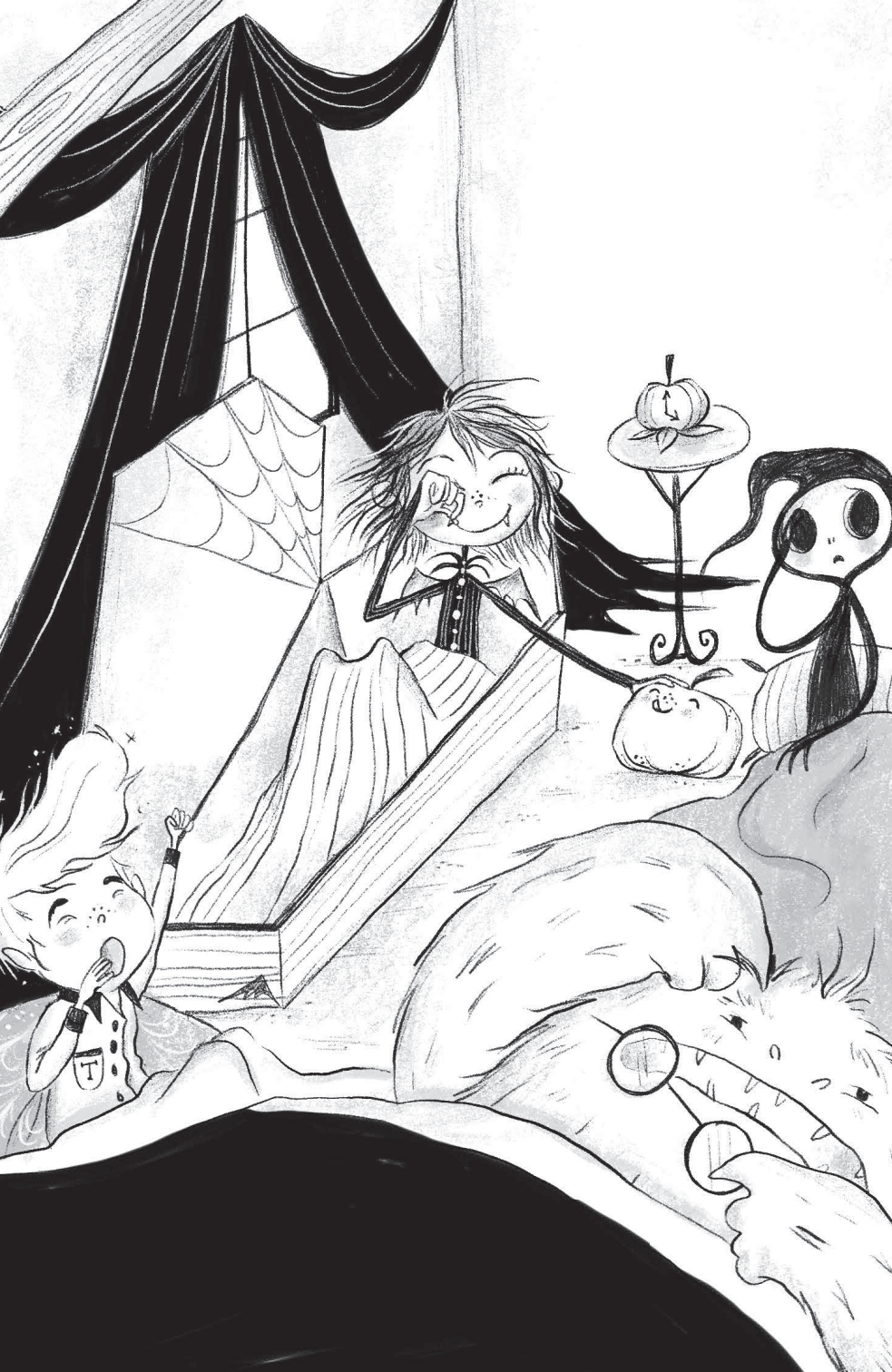
НЕ ВОЛИ:
Одбегле печурке

ФАБИО

ВОЛИ:
Јаке независне једнороге

НЕ ВОЛИ:
Бића мрака

СКВИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИИ!

засквичао је будилник с првим зрацима сунца.

Амелија Зубић се протегли и искобеља из свог ковчега. Њена бундева љубимица Лудаја узбуђено је скакутала и све околу лизала.

– О, Лудајо – Амелија каза зевајући – како си тако скроз будна?

– СВЕ СПЉЕСКАЈ! – промрмљала је Флора Грозомора преврнувши се. Флора је била огромна и ретка врста јетија, *никако* звер. Уз то је била и Амелијина најбоља другарица.

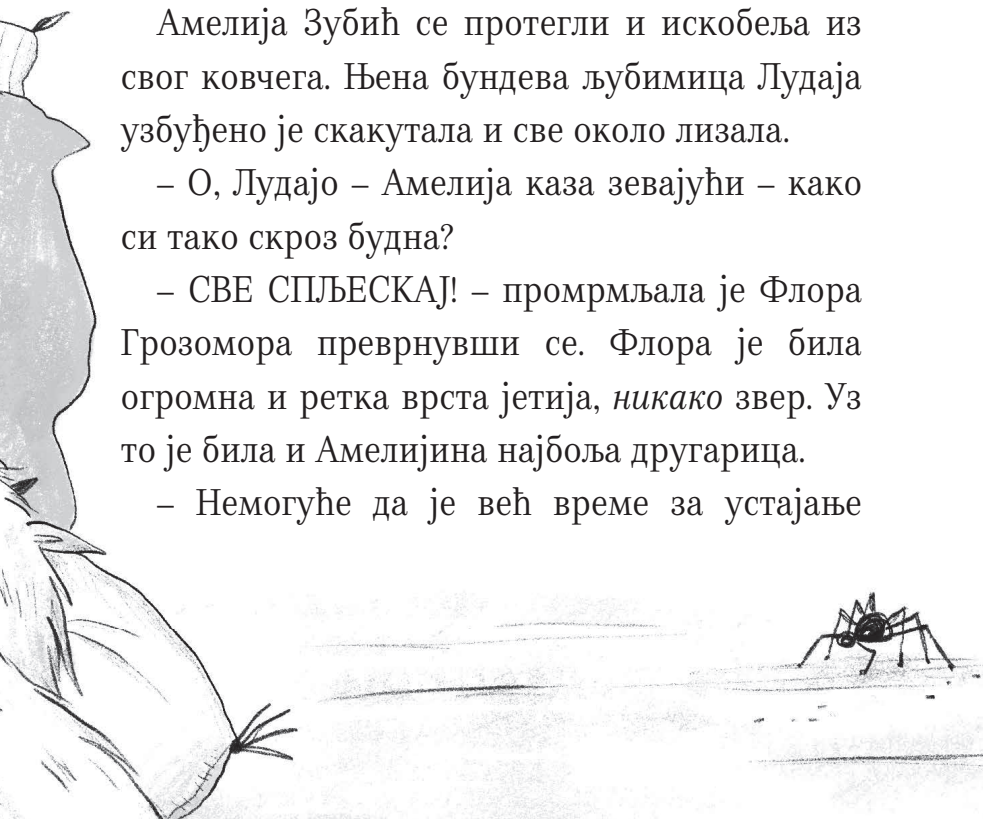
– Немогуће да је већ време за устајање

Амелија Зубић се протегли и искобеља из свог ковчега. Њена бундева љубимица Лудаја узбуђено је скакутала и све околу лизала.

– О, Лудајо – Амелија каза зевајући – како си тако скроз будна?

– СВЕ СПЉЕСКАЈ! – промрмљала је Флора Грозомора преврнувши се. Флора је била огромна и ретка врста јетија, *никако* звер. Уз то је била и Амелијина најбоља другарица.

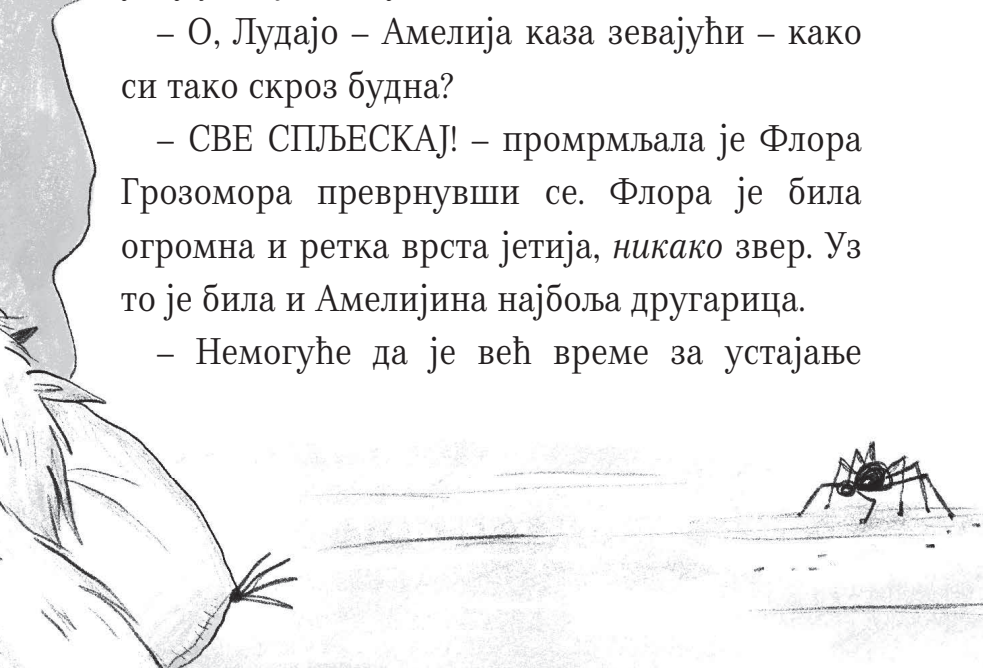
– Немогуће да је већ време за устајање

– О, Лудајо – Амелија каза зевајући – како си тако скроз будна?

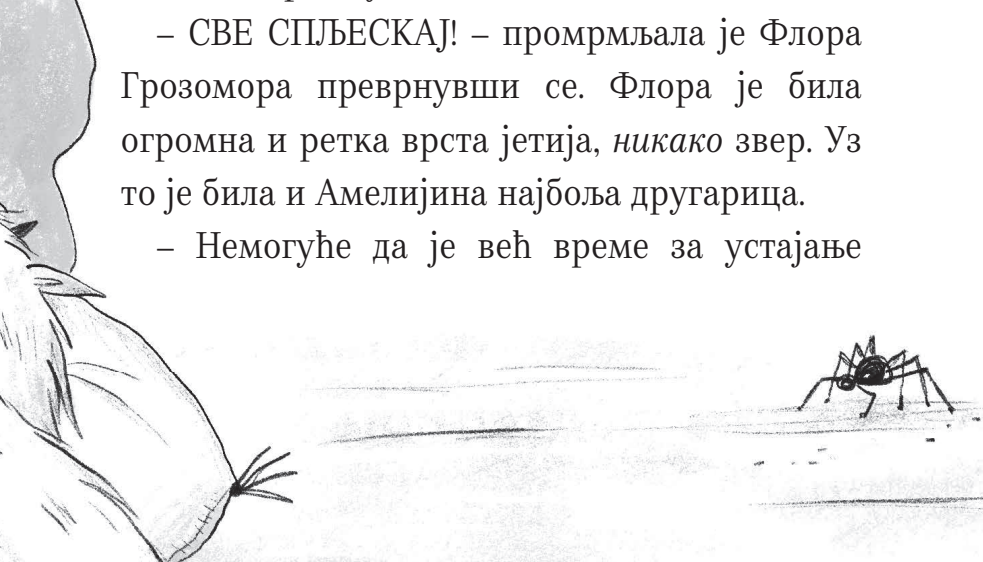
– СВЕ СПЉЕСКАЈ! – промрмљала је Флора Грозомора преврнувши се. Флора је била огромна и ретка врста јетија, *никако* звер. Уз то је била и Амелијина најбоља другарица.

– Немогуће да је већ време за устајање

– СВЕ СПЉЕСКАЈ! – промрмљала је Флора Грозомора преврнувши се. Флора је била огромна и ретка врста јетија, *никако* звер. Уз то је била и Амелијина најбоља другарица.

– Немогуће да је већ време за устајање

– Немогуће да је већ време за устајање

– закукао је Косац и навукао кукуљицу преко лица. Косац Смртоносац је био Смрт главом и брадом. Засад се, док не буде порастао, бавио само смрћу ситних створења у Ноктурнији, а крупнијим бићима бавио се његов тата.

Био је празник, Ноћ вештица, и сунце је изашло у Краљевству мрака, што је значило да је свако биће у Ноктурнији и страшним предграђима пошло у кревет на спавање – сви осим Амелије Зубић и њених другара. Они су се спремали да се пођу у велику потрагу у Краљевство светлости.

– ФЛОРО! – повика принц Танџин Пуфница Први и двапут плесну рукама. – Захтевам до-
ручак!

– НЕМОЈ ТИ *МЕНИ* ДА ТАПШЕШ! – каза Флора и стисну огромне длакаве песнице.

– Танџине – рече Амелија са уздахом – се-
ћаш се шта смо разговарали? Потруди се да *не*
наређујеш.

– Стално то заборављам – постиђено рече Танџин. – А је л' могу бар *малчице* да наређујем?

– Не! – Амелија се насмеја. – Ми смо ти *друџари*.

– Поданици – Танџин се насмеши.

– *Дру-џа-ри* – каза Амелија.

Танџин дубоко удахну. – Дру... – Обрисао је чело. – Дру... – покушао је поново. – *Друџоданици?* – Био је сав поносан на себе.

– Па... напредујеш – каза Амелија.

Кад је Амелија упознала Танџина, он је био стварно грозан према њој и украо јој је бундеву љубимицу Лудају. Испоставило се, међутим, да је принц Танџин у ствари био усамљен и да је само желео да има неког другара. Танџин је одрастао сасвим сам у Ноктурнијској палати, окружен мумијама-слугама. Имао је мајку – она је била вила по имену Вилинчица. На несрећу, Вилинчица је тајанствено нестала кад је Танџин био беба.

Краљ Владимир, Танцинов отац, толико је патио што му је жена нестала да је сасвим занемарио и краљевство и сина и годинама ју је узалуд тражио. Из тог разлога је Танцин постао право размажено дерле (и стога је смаatraо да је сасвим у реду да украде сироту Лу-дају). Велика тајна коју је Танцин крио – то да има пола вампирске, а пола вилинске крви – ужаснула би већину бића мрака. Али Амелија је открила да бића светлости уопште нису тако страшна као што су им свима говорили. Испоставило се да виле не краду очњаке и да једнорози *не испуљају* смртоносне дуге из задњице.

– Тако сам уморан. Нисам сигуран да ћу моћи да издржим да будем будан преко дана – каза Косац.

– Навићи ћемо се – рече Амелија.

Док су Амелија и њени другари ишли

ходником Виле Зубић, однекуд од-
оздоле заори се смех, а за њим усле-
ди и гласан подриг. Амелијин тата
гроф Дракче Трећи полако је до-
лебдео из трпезарије издигну-
те задњице и полетео
ка своду.

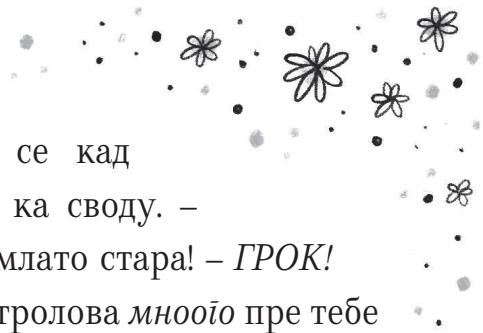
– ЈА САМ
ПОБЕДИО!

– узвикнуо
је. – *Ја сам
победиооооо!*

Стрпао сам те
у гроб, а онда
сам прешао преко
моста тролова и саку-
пио две стотине бала-
вих поена!

Затим се појави краљ

Владимир и зањиха се кад
штуцну. И он полете ка своду. –
НЕТАЧНО, Дракче, замлато стара! – ГРОК!

– Ја сам био на мосту тролова *мноооо* пре тебе
јер сам употребио карту вука арлаука заједно
са муњевитим бонусом који сам сачувао...

– Обојица сте изгубили! – повика Амелијина
мама грофица Фриволета. – Ја имам карту по-
мрачења сунца. *ВИДИТЕ!* – махнула им је ра-
скошно израђеном картом пред носем.

– Тја! – повикаше гроф и краљ Владимир
углас. Загрлили су се и полако направили пун
круг у ваздуху, па слетели назад на под.

– *Мамаааа!* – повика Амелија одозго. – Сви-
ће! Зар ниси приметила?

– Тако ми кравих зуба, у праву си! – цикну
грофица. – Занели смо се играјући се „Днев-
них мора“! Не могу да верујем да је већ то
доба! – Одрасли се успентраше уз степенице.

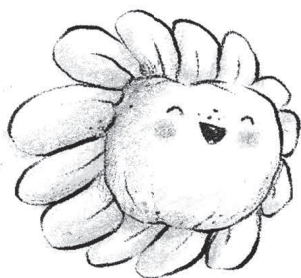
Краљ Владимир се знатно разведрио откад

су му се Амелија и њени другари понудили да му помогну да пронађе Вилинчицу. Толико дуго ју је сам тражио. А сад је имао помоћ и, што је још важније, *наду*.

Припремајући се за ризичну потрагу по Краљевству светлости, грофица Фриволета је направила Амелији, Флори, Косцу и краљу сјајне костиме да се у њих преруше током потраге. Бића светлости су сматрала да вампири пију крв, а да јетији ломе кости.

Лудаја, прерушена у велику белу раду, узбуђено је поскочила кад се Амелија завртела у свом костиму виле.

– Није лоше – рече дивећи се својим сјајним крилима. – Али да ни-сам мало превелика да будем вила?

ХОП-ХОП